

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 27/2015-54

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 15. januára 2015 v senáte zloženom z predsedu Ladislava Orosza (sudca spravodajca), zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Sergeja Kohuta predbežne prerokoval sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE] zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Nitre v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 77/2012 a jeho rozsudkom z 12. októbra 2012 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE] o d m i e t a ako podanú oneskorene.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. decembra 2013 doručená sťažnosť [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE], [REDAKČNÝ ZNAČENIE]

██████████ (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Nitre (ďalej len „krajský súd“) v konaní vedenom pod sp. zn. 1 To 77/2012 a jeho rozsudkom z 12. októbra 2012 (ďalej aj „namietaný rozsudok“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Nitra (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 6 T 124/2010 z 15. novembra 2011 uznaný za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva a zo spáchania zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva, za čo mu bol uložený úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 1 To 100/2011 z 29. februára 2012 tak, že odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu sp. zn. 6 T 124/2010 z 15. novembra 2011 zrušil s odôvodnením, že rozsudok súdu prvého stupňa bol vyhlásený skôr, ako bolo rozhodnuté o námietke zaujatosti vznesenej spoluobžalovaným ██████████ a návrhu na odňatie veci. Krajský súd zároveň vrátil vec súdu prvého stupňa na nové konanie a rozhodnutie.

Po vrátení veci odvolacím súdom rozhodol okresný súd rozsudkom sp. zn. 6 T 124/2010 z 3. mája 2012 opätovne tak, že sťažovateľa uznal za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva a zo spáchania zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva, za čo mu aj s použitím asperačnej zásady uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 10 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Sťažovateľ aj proti rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 124/2010 z 3. mája 2012 podal odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd na verejnom zasadnutí napadnutým rozsudkom sp. zn. 1 To 77/2012 z 12. októbra 2012 tak, že zrušil odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu v celom rozsahu a uznal sťažovateľa za vinného zo spáchania zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva a zo spáchania zločinu hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1 Trestného zákona formou spolupáchateľstva, za čo mu aj s použitím asperačnej zásady uložil úhrnný trest odňatia slobody v trvaní 9 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia.

Sťažovateľ ústavnému súdu už 10. decembra 2012 doručil sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 1 a 2 a čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, ktorú ale ústavný súd odmietol pri predbežnom prerokovaní ako neprípustnú uznesením sp. zn. IV. ÚS 272/2013 z 23. mája 2013 s poukazom, že sťažnosť je predčasne podaná vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ podal proti napadnutému rozsudku krajského súdu aj dovolanie z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 písm. c) a i) Trestného poriadku, o ktorom dovolací súd ešte nerozhodol. Ústavný súd poznamenáva, že predchádzajúca sťažnosť sťažovateľa, o ktorej rozhodol v konaní vedenom pod sp. zn. IV. ÚS 272/2013 (ďalej len „predchádzajúca sťažnosť“) mala identické znenie ako sťažnosť, o ktorej rozhoduje v tomto konaní.

O dovolaní sťažovateľa rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) uznesením sp. zn. 6 Tdo 37/2013 z 18. septembra 2013 tak, že ho odmietol; v odôvodnení označeného uznesenia dovolacieho súdu sa okrem iného uvádza:

„K dôvodom dovolania podľa ust. § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. (sťažovateľ ako dovolateľ, pozn.) uviedol, že namieta skutočnosť, že zo skutkovej vety pod bodom 5/ rozsudku dovolacieho súdu nevyplýva spáchanie trestného činu, z ktorého bol uznaný vinným. Skutok v bode 5/ rozsudku nie je vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej

podstaty zločinu hrubého nátlaku podľa ust. § 190 Tr. zák. Vyslovuje názor, že formulácia skutkovej vety vo vzťahu ku konkrétnej okolnosti, z ktorej by bolo možné usúdiť spolupáchateľstvo pri formulácii časti skutkovej vety nie je správna. Absentuje uvedenie obligatórnej pohnútky a skutočnosť, že obvinený bol prítomný pri odovzdávaní peňažnej čiastky, nemôže apriori bez ďalšieho predstavovať zavinené konanie.

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. obvinený uviedol, že v prejednávanej veci porušil právo na obhajobu odvolací súd pri rozhodovaní o odvolaní voči rozsudku súdu prvého stupňa, tým, že nereagoval na relevantné námietky obhajoby vo vzťahu k rozsudku súdu prvého stupňa. Vyslovil názor, že arbitrárnosť rozhodnutí aj v zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu Slovenskej republiky predstavuje závažnú vadu rozhodnutia. Odvolací súd nereagoval na konkrétne námietky obvineného uvedené v odvolaní a nie je jasné, či sa odvolací súd riadne oboznámil s obsahom odvolania... Obhajcovia obvineného a spoluobvinených nemali reálnu a riadnu možnosť svojich klientov obhajovať, nakoľko zo strany orgánov činných v trestnom konaní boli o procesných úkonoch (najmä o výsluchoch) trestného stíhania v zmysle § 44 ods. 2 Tr. por. vyrozumievaní s minimálnym odstupom času na prípravu obhajoby... obhajca bol o úkonoch trestného stíhania upovedomovaný hlavne e-mailom, s minimálnym časovým priestorom na riadnu prípravu obhajoby, pritom v drvivej väčšine prípadov, nebolo konkrétne uvedené, aký svedok bude vypočúvaný...

Ku konkrétnym námietkam obvineného uvedených v dovolaní, ktoré spočívajú v tom, že skutok je nesprávne formulovaný a nevyplýva z neho okolnosť obligatórnej pohnútky a skutková veta je vymedzená tak, že nie je možné konanie obvineného podľa nej kvalifikovať ako zločin hrubého nátlaku podľa ust. § 190 Tr. zák. Najvyšší súd uvádza, že skutok je vymedzený v súlade s požiadavkami Trestného zákona a právna kvalifikácia konania obvineného je v súlade s Trestným zákonom. Nie je potrebné vymedziť každé jednotlivé konanie viacerých spoluobvinených tak, aby úplne každé konanie bolo zachytené v skutku. V danom prípade treba vychádzať z toho, že nešlo o jeden prejav konania páchatelov, ktorým by bol trestný čin spáchaný a jedno ich konanie, ktoré by tvorilo skutok, ale išlo o viaceré čiastkové akty v konaní páchatelov, ktoré vyústili v spôsobený následok. Preto táto dovolacia námietka nemôže zakladať dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1

písm. i/ Tr. por. Konanie obvineného spolu s ďalšími spoluobvinenými je správne právne kvalifikované a správne bolo aj aplikované na konanie obvinených hmotné právo.

K namietanému porušeniu práva na obhajobu uvádzaným obvineným v dovolaní najvyšší súd uvádza, že odôvodnenie rozhodnutí súdov prvého aj druhého stupňa je v súlade s ust. § 168 ods. 1 Tr. por. Súd sa v odôvodnení rozhodnutia vysporiadali s obhajobou obvineného a uviedli, akými právnymi úvahami sa spravovali, keď posudzovali a hodnotili dôkazy. Rozhodnutie o vine je založené na dôkazoch, z ktorých sa dá vyvodiť jednoznačný záver o tom, že trestnú činnosť v bodoch 4/, 5/ spáchal obvinený. V žiadnom prípade nie je možné súhlasiť s dovolateľom v tom smere, že rozhodnutie je arbitrárne. Odvolací súd sa vysporiadal v odôvodnení so skutočnosťami, ktoré obvinený uviedol v odvolaní. To, že konkrétne námietky obvineného nevyhodnotil v súlade s predstavami o hodnotení dôkazov obvineného, nemôže zakladať dovolací dôvod podľa ust. § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. a nie je ho možné považovať za nezákonné. Námietky smerujúce k tomu, že bolo porušené právo na obhajobu, pretože obhajca v prípravnom konaní bol na vykonávanie jednotlivých predvolávaných e-mailom, takisto nie je porušením práva na obhajobu. Z príloh a zo spisu, ktoré boli priložené k dovolaniu najvyšší súd zistil, že vyšetrovateľ oznamoval obhajcovi vykonanie jednotlivých procesných úkonov trestného konania aj s uvedením mien vyslúchaných svedkov alebo s uvedením konkrétnych počtov vyslúchaných svedkov. Väčšina e-mailov bola doručená do advokátskej kancelárie s dostatočným časom na prípravu obhajcov na vykonanie úkonov a v niektorých prípadoch skutočne boli oznámenia o vykonaní úkonov trestného konania doručené obhajcovi deň predtým, ako sa úkon mal vykonať. Túto skutočnosť mal obhajca namietat bezprostredne pri výsluchu a žiadať odročenie úkonu. V tomto prípade je možné konštatovať porušenie práva na obhajobu, ale nie je možné vyhodnotiť toto porušenie práva na obhajobu tak, že ide o zásadné porušenie práva na obhajobu, preto nie je adekvátne zo strany obhajoby hovoriť o prvkoch inkvizičného procesu alebo že by boli orgánmi činnými v trestnom konaní obhajcom zatajované skutočnosti tým, že v oznámení o výsluchu svedka nebolo uvedené konkrétne meno. Porušením citovaných skutočností nedošlo k porušeniu práva na obhajobu zásadným spôsobom, a preto nie je naplnený dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por.“

Sťažovateľ namieta, že vo vzťahu ku skutku uvedenému v bode 4 odsudzujúceho rozsudku z vykonaného dokazovania nevyplývala žiadna skutočnosť, ktorá by preukazovala, že mal úmysel spáchať trestný čin vydierania po vzájomnej dohode s ostatnými spolupáchateľmi tak, ako bol tento skutok ustálený, prípadne že by sťažovateľ mal čo i len vedomosť o tom, k čomu malo dôjsť.

Sťažovateľ poukazuje v rámci svojej argumentácie na výpoveď poškodeného a svedka, ktorý bol pri skutku prítomný, ktorí mali potvrdiť, že sťažovateľ sa s poškodeným nerozprával v čase, keď malo dôjsť k jeho núteniu zaplatiť požadovanú finančnú čiastku. Sťažovateľ tvrdí, že v danom časovom okamihu stál obďaleč, asi 10 až 15 metrov od poškodeného. V uvedených súvislostiach sťažovateľ v sťažnosti okrem iného uvádza:

„... Odvolací súd rovnako ako aj prvostupňový súd... mňa ako aj ostatné osoby odsúdené za tento skutok, okrem obž. ██████████, nespájal v rámci odôvodnenia priamo s poškodeným, resp. neuviedol, že by sme s ním prišli priamo do kontaktu alebo s ním nejakým spôsobom komunikovali v súvislosti s konkrétnym (slovným) vydieraním osoby poškodeného. Nemohol tak ani urobiť, nakoľko objektívne zhodnotené dôkazy, najmä výpoveď samotného poškodeného, to ani neumožňovali a nevyplývala z dokazovania dokonca ani vedomosť ostatných obžalovaných o čom sa vlastne obž. ██████████ mal s poškodeným rozprávať.“

Sťažovateľ zastáva názor, že krajský súd sa s jeho (citovanou) argumentáciou nijakým spôsobom nevysporiadal, v dôsledku čoho je napadnutý rozsudok podľa jeho tvrdenia arbitrárny.

Sťažovateľ formuluje námietku aj vo vzťahu ku skutku vymedzenému v bode 5 odsudzujúceho rozsudku krajského súdu, kvalifikovanému ako zločin hrubého nátlaku podľa § 190 ods. 1 Trestného zákona spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 Trestného zákona. Sťažovateľ tvrdí, že konaním, ktorého sa mal dopustiť, nebola naplnená objektívna stránka skutkovej podstaty tohto trestného činu, a to konkrétne v tom, že z vykonaného dokazovania nie je jednoznačne preukázané, žeby sťažovateľ spolu

s ostatnými spoluobvinenými mal poškodenému [REDAKOVANÉ] vnucovať službu v podobe poskytovania ochrany jeho osobe a že poskytovanie takýchto služieb by obvinení čo i len predstierali. Sťažovateľ tvrdí, že krajský súd sa s jeho argumentáciou v napadnutom rozsudku nijako nevysporiadal.

Napokon sťažovateľ poukazuje na skutočnosť, že napadnutým rozsudkom mu bol uložený nepodmienečný trest odňatia slobody aj s použitím a tzv. asperačnej zásady, pričom v tejto súvislosti poukazuje na nález ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 106/2011, ktorým ústavný súd vyslovil, že príslušná časť ustanovenia § 41 ods. 2 Trestného zákona (slová v texte za bodkočiarkou „súd uloží páchateľovi trest nad jednu polovicu takto určenej trestnej sadzby odňatia slobody“, pozn.) nie je v súlade s čl. 1 ods. 1 ústavy. K tejto časti sťažnosti sťažovateľ zároveň uviedol, že *„Bližšie odôvodnenie porušenia vyššie citovaných článkov Ústavy SR bude doplnené dodatočne, po publikovaní rozhodnutie Ústavného súdu SR uvedeného v tomto článku ústavnej sťažnosti v zbierke nálezov a uznesení.“*

Na základe skutočností uvedených v sťažnosti sa sťažovateľ domáha, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, v spojení s právom na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 1 a čl. 17 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, bolo porušené rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 1 To/77/2012, zo dňa 12. 10. 2012.

Rozsudok Krajského súdu v Nitre sp. zn.: 1 To/77/2012 z 12. 10. 2012 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie.“

II.

Ústavný súd ako nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti rozhoduje podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd

vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde je ústavný súd viazaný návrhom na začatie konania okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone. Viazanosť ústavného súdu návrhom na začatie konania sa prejavuje vo viazanosti petitom, teda tou časťou sťažnosti, v ktorej sťažovateľ špecifikuje, akého rozhodnutia sa domáha (§ 20 ods. 1 zákona o ústavnom súde), čím zároveň vymedzí rozsah predmetu konania pred ústavným súdom z hľadiska požiadavky na poskytnutie ústavnej ochrany. Vzhľadom na to môže ústavný súd rozhodnúť len o tom, čoho sa sťažovateľ domáha v petite svojej sťažnosti, a vo vzťahu k tomu subjektu, ktorého označil za porušovateľa svojich práv. Platí to predovšetkým v situácii, keď je sťažovateľ zastúpený zvoleným advokátom (m. m. II. ÚS 19/05, III. ÚS 2/05, IV. ÚS 287/2011).

Jednou zo základných podmienok prijatia sťažnosti na ďalšie konanie je jej podanie v lehote ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Táto lehota je dvojmesačná a začína plynúť od právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu, pričom pri opatrení alebo inom zásahu sa počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Nedodržanie tejto lehoty je zákonom ustanoveným dôvodom na odmietnutie sťažnosti ako podanej oneskorene (§ 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde). V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty neumožňuje zákon o ústavnom súde zmeškanie tejto lehoty odpustiť (pozri napr. IV. ÚS 14/03, I. ÚS 64/03, I. ÚS 188/03).

Zo sťažnosti a z jej petitu vyplýva, že sťažovateľ ňou namieta porušenie svojich základných práv podľa ústavy a práva podľa dohovoru napadnutým rozsudkom krajského súdu, nie však zároveň aj uznesením najvyššieho súdu ako dovolacieho súdu sp. zn. 6 Tdo 37/2013 z 18. septembra 2013. Táto skutočnosť je v zhode s ustálenou judikatúrou ústavného súdu podstatná pre posúdenie otázky, či sťažnosť nebola podaná oneskorene.

Ústavný súd nespochybňuje svoj právny názor vyslovený v odôvodnení uznesenia sp. zn. IV. ÚS 272/2013 z 23. mája 2013, v ktorom s poukazom na svoju doterajšiu judikatúru sťažovateľa „poučil“, že aj v jeho prípade „lehota na prípadné podanie sťažnosti po rozhodnutí o dovolaní bude... považovaná v zásade za zachovanú aj vo vzťahu k predchádzajúcemu právoplatnému rozhodnutiu (porovnaj k tomu aj rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 8. 11. 2007 vo veci Soffer proti Českej republike, sťažnosť č. 31419/04, alebo rozsudok Európskeho súdu pre ľudské práva z 12. 11. 2002 vo veci Zvolský a Zvolská verzus Česká republika, sťažnosť č. 46129/99, a jeho body 51, 53, 54)“, teda napadnutému rozsudku krajského súdu.

V okolnostiach, keď sťažovateľ po odmietnutí jeho dovolania najvyšším súdom podal opätovne sťažnosť proti napadnutému rozsudku krajského súdu, ale zároveň nenapadol aj uznesenie dovolacieho súdu sp. zn. 6 Tdo 37/2013 z 18. septembra 2013, však citovaná

judikatúra týkajúca sa zachovania lehoty podľa § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde nie je aplikovateľná. Ústavný súd totiž pri jej aplikácii musí vychádzať z obsahu a zmyslu ustanovení § 53 zákona o ústavnom súde v spojení so svojím subsidiárnym postavením pri ochrane základných práv a slobôd, ktoré vyplýva okrem iného z čl. 127 ods. 1 ústavy. Ústavný súd v naznačených súvislostiach poukazuje na svoj už stabilizovaný právny názor, v zmysle ktorého pri posudzovaní otázky dodržania lehoty na podanie sťažnosti musí vychádzať z doslovného znenia zákona o ústavnom súde a z toho, že ak sťažovateľ uplatnil mimoriadny opravný prostriedok – dovolanie, spôsobilý zabezpečiť ochranu jeho práv, avšak najvyšší súd ho následne odmietol ako neprípustný, mal namietať vo svojej sťažnosti aj postup dovolacieho súdu, resp. jeho rozhodnutie, čo však neurobil. Za splnenia uvedenej podmienky aj keby došlo k situácii, že ústavný súd pochybenie v postupe a rozhodnutí dovolacieho súdu nezistí a porušenie práv sťažovateľa nevysloví, mohol by aj napriek tomu preskúmať súčasne rozhodnutie súdu odvolacieho súdu (II. ÚS 505/2014, obdobne pozri napr. tiež III. ÚS 34/2012, III. ÚS 543/2012, IV. ÚS 318/2013).

Vychádzajúc z uvedeného, ústavný súd konštatoval, že vzhľadom na skutočnosť, že sťažovateľ nenapadol svojou sťažnosťou aj rozhodnutie dovolacieho súdu, sa lehota na podanie sťažnosti proti napadnutému rozsudku krajského súdu sp. zn. 1 To 77/2012 z 12. októbra 2012 musí počítateľ odo dňa nadobudnutia jeho právoplatnosti. Za týchto okolností je celkom zjavné, že sťažovateľ podal svoju sťažnosť po uplynutí lehoty ustanovenej v § 53 ods. 3 zákona o ústavnom súde. Ústavný preto sťažnosť sťažovateľa odmietol pri predbežnom prerokovaní podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako podanú oneskorene.

Nad rámec odôvodnenia tohto uznesenia ústavný súd poukazuje na svoje zistenia, z ktorých vyplýva, že v predmetnej trestnej veci podal sťažovateľ aj návrh na povolenie obnovy konania, ktorá mu bola povolená uznesením okresného súdu sp. zn. 1 Nt 7/2013 z 28. marca 2014, pričom následne (po predchádzajúcom zrušení výroku o treste rozsudku okresného súdu sp. zn. 6 T 124/2010 z 3. mája 2012 v spojení s rozsudkom krajského súdu sp. zn. 1 To 77/2012 z 12. októbra 2012, pozn.) mu bol rozsudkom okresného súdu sp. zn.

6 T 124/2010 z 9. mája 2014 uložený úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 8 rokov a 6 mesiacov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Proti označenému rozsudku okresného súdu podal sťažovateľ odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 1 To 56/2013 z 27. augusta 2014 tak, že uložil sťažovateľovi úhrnný nepodmienečný trest odňatia slobody v trvaní 7 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. januára 2015